

Η εποχή του Παρακλήτου

/ Γνώμες

Γράφει ο Νίκος Ορφανίδης, Δρ Φιλολογίας-Λογοτέχνης

Εις το μέσον όλης αυτής της φρίκης που η ανθρωπότης βιώνει αυτές τις μέρες, μέσα σ' αυτό το αίμα και το θάνατο, τους βομβαρδισμούς, τις πόλεις που ισοπεδώνονται, τα κτήρια που καταρρέουν, τη στάκτη και τον καπνό, τις μηχανές του θανάτου, τα παιδάκια που ψάχνουν τους γονείς τους και τα άλλα μες στα νοσοκομεία, με το κακό που περιπατεί πλέον στους δρόμους, με τη λύσσα του δαίμονος να επισκιάζει τη ζωή μας, σκέφτομαι πως δεν μας απομένει τίποτε άλλο παρά μόνον η προσευχή και η νηστεία, κατά πως μας δίδαξε ο Κύριος:

«Έν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν τῷ Ἰησοῦ· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὁδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν... Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν

αυτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.»

Νηστεία καὶ προσευχή χρειάζεται τις μέρες αὐτὲς τῆς φρίκης. Ὅλα ὅσα ζοῦμε καὶ πάλι στὸν τόπο τῆς ἱστορίας παραπέμπουν στὸν τρόπο τοῦ δαίμονος. Στὸ ἀπόλυτο κακό. Στὸν τόπο καὶ τὸν τόπο τοῦ παράλογου.

Σκέφτομαι τοὺς στίχους τοῦ Σεφέρη μὲ τὸ τέλος τοῦ ἄλλου Πολέμου, λίγο πρὶν τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνος τῆς Κύπρου:

«Δὲν ἀργεῖ νὰ καρπίσει τ' ἀστάχυ
δὲ χρειάζεται μακρὸ καιρὸ
γιὰ νὰ φουσκώσει τῆς πίκρας τὸ προζύμι,
δὲ χρειάζεται μακρὸ καιρὸ
τὸ κακὸ γιὰ νὰ σηκώσει τὸ κεφάλι,
κι ὁ ἄρρωστος νοῦς ποὺ ἀδειάζει
δὲ χρειάζεται μακρὸ καιρὸ
γιὰ νὰ γεμίσει μὲ τὴν τρέλα,
νῆσος τίς ἐστὶ...»

«Κύριε, βόηθα νὰ θυμόμαστε
πῶς ἔγινε τοῦτο τὸ φονικὸ-
τὴν ἀρπαγὴ τὸ δόλο τὴν ἰδιοτέλεια,
τὸ στέγνωμα τῆς ἀγάπης-
Κύριε, βόηθα νὰ τὰ ξεριζώσουμε...»

Ἔτσι κι ὁ ποιητὴς συμπληρώνει τὸ ποίημά του μὲ τὴν ἀναφορὰ ἢ τὴν καταφυγὴ στὴν προσευχή.

Νηστεία καὶ προσευχή χρειάζεται μέσα στὴν ἀγριότητα τῶν καιρῶν. Μέσα στὴν ἀπόλυτη φρίκη. Καὶ τὴν ἀπόλυτη βαρβαρότητα. Καὶ σκέφτομαι, ἔτσι εἰς παραμυθίαν πάντων ἡμῶν, πῶς ἔχουμε εἰς παρηγορίαν καὶ παραμυθίαν τις καθημερινὲς Θεῖες Λειτουργίες, μὲ τις ὁποῖες γαληνεύει καὶ ἀνασαίνει καὶ ἀγιάζεται ἡ πλάση, ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Πορφύριος. Κι ἀκόμα πῶς ἔχουμε τὸν Οὐρανὸ νὰ μᾶς σκέπει, μὲ τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους του καὶ μὲ τὴν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν. Μὲ τὴ Χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ἐνα μόνο ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι, μαζὶ κι ὅλη ἡ οἰκουμένη: Νὰ μάθουμε νὰ προσευχόμαστε γιὰ ὅλους τοὺς ἀθῶους τοῦ κόσμου τούτου. Γιὰ ὅσους ὑποφέρουν. Καὶ πρωτίστως γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδάκια κι ὅσους μαρτύρησαν καὶ μαρτυροῦν καθημερινά.

Εἴμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ Παρακλήτου. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ

Παράκλητος μᾶς παρηγορεῖ στὸν τόπο τῆς Ἱστορίας. Κι ἓνας Θεὸς ξέρει, πόσο χρειαζόμαστε τὴν παραμυθία καὶ τὴν παρηγορία. Μαζὶ καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αἰσιοδοξία. Καὶ τὴν χαρά.

Λόγο παρακλήσεως, λοιπόν, ὀφείλουμε νὰ καταθέτουμε καὶ λόγο ἐλπίδος καὶ λόγο ἀναψυχῆς, γιὰ νὰ μιλήσουμε καὶ μὲ ἄλλους ὅρους. Ὅλα τὰ ἄλλα, δὲν χρειάζονται. Ἄς γεμίζουμε τὶς ἐκκλησίες μας προσευχόμενοι, μετέχοντες τῆς εὐχαριστιακῆς σύναξης καὶ κοινωνοῦντες τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Νηστεία καὶ προσευχὴ μᾶς χρειάζεται καὶ λόγος παρηγορίας καὶ παραμυθίας καὶ χάριτος.

Θυμίζω ὁλοκληρώνοντας αὐτὸ τοῦ ἁγίου Ἰωαννικίου, ποὺ ἐκφωνοῦμε στὴν Θεία Λειτουργία: «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.»

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ φοβόμαστε. Γιατὶ «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλει τὸν φόβον».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)